

жувала ся, ох, тай ще й як. Аджеж увесь плян був мій. Добір співників і агентів — мій. Навязане зносин — моє. Я була душею цілого підприємства, не правда? А коли я раз у раз трівожила ся, раз у раз остерігала, коли я нераз навіть відумувала небезпеченства там де їх не було, то аджеж і се не вийшло нам на шкоду.

— Противно, Юлечко, противно! — живо мовила Анеля, знов її цілуючи. — Ну, але скажиж, мій сторожевий журавлику, які се там чорні точки ти добачаєш на видокрузі?

Замість відповіді Юльця виняла з кишені помяту телеграму і подала її Анелі.

— Телеграма! — скрикнула Анеля троха зачудована, і поспішно розвинула помяту картку. — З Филиппополя! Від Штернберга. А він у Филиппополі що робить?

А потім звільня, майже на пошепки прочитала отсих кілька слів, що містили ся в телеграмі:

(„Прийжджу Східним Поспішним Поїздом. Пришло дальші телеграми з Будапешту. Давид”).

Анеля поблідла. Сиділа недвижна і пальці її, в котрих держала телеграму, затремтіли судорожно і телеграма випала з її руки на коліна. Погляд її напружив ся, зіньки очий розширили ся. Гляділа перед себе, не бачучи нічого, гляділа в нутро своєї душі, шукаючи чогось, що помогло би її розв'язати загадку заключену в тій скупій на слова, та очевидно грізній телеграмі. В кінці, не маючи нічого, звільня обернула ся до Юльці.

— Шож ж се значить? — запитала.

— Хиба ж я знаю? Чую тільки....

— Покинь ти сі свої чуття! — майже гнівно перебила її Анеля. — Чому він виїхав з Константинополя?

— Отсеж то власне питанє!

— По що їде Орієнт експресом? Видно, що йому дуже пилюю.

— Отсеж то власне мене трівожить!

— По що їде на Будапешт? Чого йому там треба?

— Загадка цілковита.

— Чому не телеграфує виразно, що стало ся?

— Видко, що не чує себе безпечним.

— Так шож там могло стати ся?

— Отсе саме головне.

— Ні, се не головне. Коли стало ся що небудь неприємне, то важно також знати, де саме стало ся: чи в Константинополі,